

FOLKEBEVEGELSEN MOT NORSK MEDLEMSKAP I EEC.

Sjetnhaugan, den 18. februar 1970

Tirsdag den 15. februar 1972, ble det holdt konstituerende møte for bydelsutvalg i Skjetnemarka av Folkebevegelsen mot norsk medlemskap i EEC. Det var møtt fram 12 medlemmer, og dette er nok så lite når vi tar i betraktning at det finnes 90 medlemmer innen denne valgkretsen.

Det ble valgt et styre på åtte. Det høres kanskje nok så mye ut, men vi regnet med at stort antall styremedlemmer ville virke aktiviserende. Det er i alle fall ingen grunn til å tro at det vil redusere effektiviteten eller handlekraften. Styremedlemmene er godt fordelt utover i området. Vi bringer her en liste over dem:

John Tveit,	Granhaugan 13,	7081 Sjetnhaugan,	telef. priv 46952 kont 30100/151
Knut Ellingsen,	Alf Godagers v.10b	"	" priv 45701 kont 20166
Kjell Hammer,	Lykkmarka 40	"	
Reidar Mylius,	Skjetnemarkvn. 25c	"	telef.kont 30100/
Ivar Aspli,	Haldor Flatens v. 9	"	
Tommy Sæter,	Lunderhaugen 30	"	
Ole Konttorp,	Egganvegen 34a	"	telef.kont 28820/670
Sivert Fløttum,	Hårstad,	7080 Heimdal	telef. priv 48150

Til formann ble valgt John Tveit. Formannens plikter er å være kontaktmann ovenfor fylketsutvalget, og å kalle sammen styret når det skal holdes møter. Han vil også stå som ansvarlig redaktør for de skrifter som utgis i Bydelsutvalgets navn.

En av de viktigste oppgaver for utvalget er å distribuere materiell som vi får frå Folkebevegelsen. Dette arbeidet er organisert slik at området er delt i 7 underområde med en ansvarlig ombærer i hvert. Vi ønsker at folk skal være klar over at når de finner aviser og andre skriv av dette slaget i postkassene, så er det ikke betalte agenter for en fjernstyrt organisasjon som har lagt det der, men folk fra vårt eget distrikt, som gjør arbeidet helt gratis.

Ellers ble det på møtet diskutert hva slag arbeid vi kan gjøre. Det ble mellom annet streket under at det er ønskelig å skaffe mer opplysningsmateriell enn det som Folkebevegelsen sender ut. Som eksempel kan nevnes forskjellige komiteinnstillinger, Werner- og Davignonrapporten, UD's brosjyrer med kommentarer, diverse artikler sakset fra forskjellige tidsskrifter og aviser, og ikke minst Romatraktaten selv. Det ble også understreket at vi må legge vekt på å markere oss. Vi har medlemmer i hver niende husstand i området. Men heller ikke de åtte niendedeler skal få anledning til å glemme at det finnes en motstandsbevegelse.

Det var stor prinsippiell enighet om arbeidet. Praktisk gjennomføring må styret ta seg av, og det vil bli drøftet på første styremöte, den 21. februar.

PENGEMAKT OG FOLKEMAKT

av Tarald Nomeland

Går vi noko attende i tida, så var den politiske frontlinja så klar og grei. Då var det folkemakta i strid mot pengemakta, sosialisme kontra kapitalisme.

No er frontlinja broten og brokut - sosialistar og kapitalistar kjemper saman - Bratteli og hans halleluja-kor står på same sida som Otto Grieg Tidemand og andre millionærar og strider for fri etableringsrett for kapitalen over heile Vest-Europa.

Og denne fylkingen har nok av pengar til å finansiere sin kamp med - til sin falske propaganda. Bratteli tok halvannen million av statskassa til kampen, bankforeningen gav 650 000, skipsreiarar, fabrikkherrar og andre rikfolk gjev av sine summer attåt.

Europabevegelsen har ei stor full krigskasse. Mot denne pengesterke fylkingen står Folkerørsla - ein flokk av fiskarar bønder og arbeidsfolk - med små pengemidlar - folkemakta har aldri kapital å stø seg til - berre sin eigen innsats.

Bratteli kløyvar arbeidsrørsla. Han ser det sjølv, men har hestenatur og kan aldri snu.

Arbeidsfolk let seg ikkje leide blindt - dei tenkjer sjølv og kan aldri finne at dei har same interessene som privatkapitalismen. Den einaste naturlege frontlinja er den gamle: Pengemakt mot folkemakt. Striden held fram til kapitalen er blitt tenar for folket.

Men det er langt att til det målet i heile Vest-Europa. Og ei utviding av EEC er berre til bate for kapitalkreftene. Ein vest-europeisk union fremjar ikkje sosialismen - han berre bind dei små statane til stormaktpolitikken. Og han gjer fronten mot aust skarpere. Men det verda mest av alt treng er brubbyggjarar, eit samarbeid av nøytrale statar for å få til avspaning og minking av krigsfaren. Terrorbalanse gjer aldri fred - han berre aukar otten og motstanden til alt brekt i ein fælslig eksplosjon.

No gjeld det Noregs stode som sjølvstendig nasjon. Vi veit at vi må gjeve slepp på mykje av vår suverenitet om vi kjem med i EEC. Vi veit at vi må endre både grunnlova og andre lovar. Vi veit at konsesjonslova må bort - det skal vere fri etableringsrett for kapitalen tvers over alle landegrensar. Utlendingar skal ha høve til å kjøpe jord, skog og jaktfelt og kva som helst i Noreg utan hindring. Små gårdsbruk vil gå under, folkesetnaden i bygdene vil verte redusert til under det halve av stoda i dag, samfunnet får ikkje høve til å subsidiere jordbruket som no, varige særordningar er berre draumar. Fisket skal likeeins som jordbruket inn under den frie konkurranse og dens jernharde lov - og då vert kapitalens makt med tida einerådande - det er makta som avgjer - ikkje omsynet til medmenneska.

Vi nordmenn har no i lenger tid stridt for å skape vårt samfunn om frå eit kapitalistisk samfunn til eit samfunn bygd på solidaritet mellom dei ymse gruppene.

Dei sterke skal stø dei veike. Det er nett det prinsippet som ligg bak subsidieringstanken. Vi må halde oppe småbønder og fiskarar, vi kan ikkje konsentrere heile folket i byar og industri-strok og til slutt drukne alle i fabrikkroyk og giftmetta gass. Vi må halde fram med å byggje vårt samfunn på solidaritet og demokrati.

Denne artikkelen er distribuert av
FOLKEBEVEGELSEN MOT NORSK MEDLEMSKAP I FELLESMARKEDET
Grendeutvalget, Sjetnhaugan, adr. Granhaugan 13, T 46952 e kl 17

DEN STORE KOALISJON

av Kjell Magne Bondevik, sakset fra Dagbladet den 29/2 - 1972.

Linjene begynner å avklare seg i EF-debatten. To utspill den siste helgen var betydningsfulle. Venstres landsstyre gikk med klart flertall mot EF-medlemsskap, og det forestående landsmøte vil vise om dette standpunkt har støtte i organisasjonens høyeste forsamling. Kristelig Folkepartis formann, Lars Korvald, markerte også i et foredrag klar EF-motstand, og det er neppe stor tvil om at han har partiflertallet bak seg i den vurderingen.

Selv om det ikke er full enighet i disse to partiene, så utgjør de sammen med Senterpartiet en sentrumsdannelse i norsk politikk som nå mer og mer framtrer med en EF-skeptisk profil. Dette tror jeg også er en bekreftelse av at disse partiene på en spesiell måte er åpne for verditenking, partiene er ikke så sterkt bundet av økonomiske systemer, slik som ytterpartiene er det, men de er opptatte av hvilke verdier som skal prioriteres i vårt samfunn.

Det er to partier i Norge hvor ledelsen entydig kjemper for EF-medlemskap, og det er Høyre og Arbeiderpartiet. Slik som nå debatten utvikler seg, begynner en "stor koalisjon" å avtegne seg. (Det var ikke måte på hvor godt Cappelen og Willoch supplerte hverandre på EF-møtet i Lillesand....). Dette mønsteret burde få noen og hver til å tenke seg om. At Høyre ikke har noe imot en slik konstellasjon, er ikke overraskende. Men at Ap uten å blunke innpasser seg i et slikt mønster, overrasker mer. Jeg tror også flere av partiets velgere etter hvert kan komme til å reagere på forholdet. Fordi EF-saken er så viktig, vil nok veien over til et av sentrumspartiene kanskje ikke være så lang for en del Ap-velgere. Undersøkelser viser jo også at mange av Ap's tilhengere nettopp har sentrumspartier som sitt "sekundære" parti.

Men Arbeiderpartiet har også sin EF-motstandsfløy. På "grunnplanet" er den ifølge undersøkelser meget stor, i de politiske partiorganer er den betydelig mindre. Hvordan parti-ledelsen behandler denne gruppen kan bli meget avgjørende for partiets stilling blant sine velgere. Hvis EF-opposisjonen gis dårlige arbeidsvilkår, og det vil lett registreres, kan nok det få store konsekvenser både i forhold til velgermassen, og med tanke på partiets framtidige enhet.

PS. Som kjent ble det på Venstres landsmøte flertall mot EEC-medlemskap. K.E.

DANSK OG NORSK SPRÅKVERSJON AV FORHANDLINGS-
PROTOKOLLEN FOR DET
NORSKE LANDBRUKET I EEC:

(Det er §8 det er strid om, og her har vi streka under det som er forskjellig i den danske og den norske. Den danske stemmer med alle dei andre språkversjonane)

DANSK:

§ 9. Under fællesskabskontrol og under forbehold af de i styk. 1-8 fastsatte bestemmelser, træffes der i Norge egnede foranstaltninger, der sikrer mælkeforsyninger, som er tilstrækkelige til regelmæssigt at dække befolkningens forbrug af konsummælk, sådan at mælkeforbrugets nuværende høje niveau ikke bringes i fare. I overensstemmelse med den i EÖF-traktatens artikel 43, styk. 2 fastsatte fremgangsmåde, fastsetter Rådet de herom nødvendige bestemmelser, der vil kunne omfatte støtte.

NORSK:

§ 8. Under fellesskapskontroll og uten hensyn til de bestemmelser som er fastsatt i de foregående paragrafer, skal egnede tiltak treffes i Norge for å sikre en forsyning av melk som er tilstrekkelig til regelmessig å dække befolkningens forbruk av konsummælk og på en slik måte at det nåværende høye melkeforbruk ikke settes i fare. Fellesskapets organer skal for dette formål vedta de nødvendige bestemmelser, som vil kunne omfatte subsidiar.

I §4 er det uttrykkeleg forbode å gjera bruk av subsidiar, knytt til ei spesiell marknadsført vare. Det striden eigentleg gjeld, er altså om det etter bokstaven vil vera juridisk høve til å nytta mjølkesubsidiar i det heile i Norge. Legg merke til at det i alle fall vil vera fellesskapets organ som skal gjera vedtak om kva slag styttesystem som skal nyttast. Når t.d. Aftenposten skriv: "Jordbrukspolitikken forblir Norges myndighetsområde", så er det reint tullprat.

Distribuert av: Bydelsutvalget i Skjetnemark, av Folkebevegelsen mot norsk medlemskap i EEC. Telefon 46952. April 1972

FOLKEAVSTEMNING OM MEDLEMSKAP I EF OG KABINETTSPÖRSMÅL.

Statsminister Bratteli nekter foreløpig å fortelle om han vil stille kabinettspørsmål ovenfor folket, eller om han ikke vil det, i spørsmålet om norsk tilsetning til EF.

I mens hamrer den samlede EF-pressen i landet på at det vil være mot all parlamentarisk praksis at regjeringen blir sittende dersom den lir nederlag.

Dette vil ganske enkelt si at det er meningen å legge maksimalt press på velgerne for å få dem til å si ja ved folkeavstemningen.

PRESSEN ER UREDELIG I DETTE SPÖRSMÅLET, FORDI:

Parlamentarisme betyr at parlamentet (dvs. Stortinget) bestemmer over regjeringen, og har den reelle makt til å sette av og sette inn regjeringen. At folket dras direkte inn i en beslutningsprosess, er et brudd med (eller rettere sagt, et unntak fra) parlamentarismen. Men dette unntaket begrenser seg til denne ene saken, ja eller nei til EF, folket har ingen innflytelse på hvilken regjering vi vil få etter at regjeringen Bratteli eventuelt har gått av.

Regjeringsspørsmålet vedkommer ikke denne saken. Det har da også Einar Gerhardsen og statsministeren i Danmark, Jens Otto Krag, gjort oppmerksom på.

Tilhengerne av EF forlanger uten å blunke at et flertall på 51-49 ved folkeavstemningen må følges av et flertall på minst 75-25 i Stortinget, dersom det blir for norsk medlemskap. De vil på denne måten omgå Grunnlovens bestemmelse om kvalifisert flertall ved suverenitetsavståelse. (Grunnloven er forøvrig allerede satt til side, fordi den tillater i det hele tatt ikke annet enn begrensede suverenitetsavståelser, mens ved medlemskap i EF vil fellesskapets organer selv bestemme hvor mye suverenitet som skal overføres, og her gjelder ingen begrensninger).

De samme tilhengerne mener imidlertid ikke at regjeringen selv skal være bundet, enda den har vært med på å foreslå folkeavstemning.

EF-tilhengerens eneste håp er nemlig å lage helt vilkårlige og kunstige bindinger. Det er jo allerede klart at et flertall av folket ikke önsker medlemskap, men tilhengerne håper da på å få skremt en del motstandere til å stemme for. Sammenlikn her med fordelingen av "opplysningsmidlene" som staten skal bevilge, der det er tanken å la tilhengerne få omtrent 4/5 og motstanderne 1/5.

KABINETTSPÖRSMÅLET - EN BLÖFF !

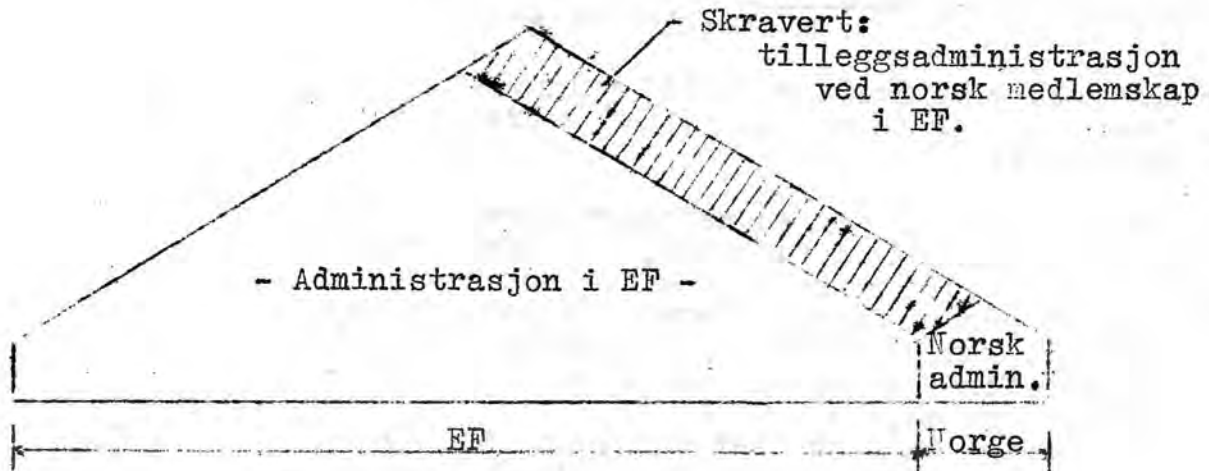
Arbeiderpartiets stemmetall har lenge vært nokså stabilt, omkring 46-47% av de avgitt stemmene ved valg. For regjeringen Bratteli tiltrådte i 1971 viste Gallup-undersökelse særlig sterk medvind for partiet, med tilslutning på over 50% blant velgerne. Etter regjeringsskiftet kom et voldsomt omslag, og nå ser det ut til at tilslutningen har stabilisert seg på omkring 43%. Ingen behöver å være i tvil om hovedårsaken til dette. For regjeringen Bratteli overtok hadde folk festet seg lite ved partiledelsens ureserverte begeistring for EF. Da den kom fram i dagen, reagerte folk med det største skred vi kjenner fra partigalluper i Norge.

AP-ledelsen hevder at det også er en annen viktig grunn til dette skredet: det er en påkjennning å sitte med regjeringsansvaret, særlig når en ikke har absolutt flertall i Stortinget.

Konklusjonen er grei: Regjeringen Bratteli önsker å gå av i god tid foran stortingsvalget i 1973, fordi det vil gi Arbeiderpartiet større sjanser ved dette valget.

Kabinettspørsmålet er ikke en reell trussel, men et taktisk våpen!

DEN STORE OG DEN LILLE MANN

SKISSA VISER HVORDAN ADMINISTRASJONEN SVULLER OPP FOR HVERT NYTT MEDLEM I EF. Målestokken på skissa er ikke riktig. Norge er tegnet ca 8 - åtte - ganger så stort som det i virkeligheten er i forhold til et utvidet EF. Se artikkel på omstående side.

SAGT FRÅ "ANSVARLIG OG MENINGSBERETTIGET HOLD" :

Korleis registrerer de her i Brussel at EEC-ordskiftet blir stadig meir intenst i Noreg?

"Det tar vi med stor ro. Det var jo i si tid mot folkeviljen, iallfall slik han kom til uttrykk i avisene, at Schumann og Spaak skreiv under på Romatraktaten for Frankrike og Belgia -
- Sjølve maskina er komen slik i gang no, at treghetsprinsippet gjer at ho ikkje kan stogkast. "

(Ministerråd Sigurd Ekeland, nestkommanderande for ambassadör Sören Chr. Sommerfeldt i Brussel, i intevju med vekeavisa "Dag og Tid", nr 21, 1971)

DERFOR, STEM NEI,

BLI MEDLEM AV FOLKEBEVEGELSEN !

Dette skriftet er trykt og distribuert av Bydelsutvalget av folkebevegelsen mot norsk medlemskap i EEC. Telefon 46952.
Skjetnemarka, den 6. mai 1972.
Neste nr: Natur- og miljøvern, EF's politikk er negativ.

HVEM

SKAL AVGJÖRE NORSK MEDLEMSKAP I EUROPA-UNIONEN ?

Det er klart at en folkeavstemning alene er ingen garanti for demokratisk avgjørelse. Alle typer av diktaturer, fra fasistregimet i Hellas til de stiveste kommunistregimer, kan holde "valg" eller folkeavstemninger, og få de resultat de ønsker. Det er det som går forut for folkeavstemningen som er prøven på demokratiet:

Har saken fått en demokratisk behandling, er valgmulighetene holdt åpne ?

Har den norske regjeringen holdt valgmulighetene åpne ? Eller har den drevet så hardt den kan på med å brenne alle bruer før folket får slippe til ?

I en sivil tvist er det en selvsagt regel at de som er direkte økonomisk interresserte i utfallet, blir erklært inhabile og ikke får være med på å avgjøre saken. De får nok legge sitt syn fram, men de får ikke være saksbehandlere. Når det gjelder en sak som angår hele folket, kan vi selvsagt ikke sette hele folkegrupper utenfor avgjørelsen fordi om vi kan ha mistanke om at de vil ha økonomisk interesse i saken.

Men spesiellesmå grupper bør ikke ha anledning til å bruke en spesiell maktposisjon til å fremme særinteresser.

I EF-saken gjelder det to-tre grupper som er så små at deres egne stemmer teller nesten ingen ting, men som har stor innflytelse, både synlig og kamuflert:

1) Bedriftslederne og de få som eier de 2/3 av industrien som er på norske hender. Det er ikke spesielt av omsorg for bedriftene de vil inn i EF. Legg merke til hvor ivrig de taler for at bedriftene må styrkes før vi går inn i EF. De vil tydeligvis gjerne ha betaling for å ta i mot den fordel som medlemskap skal gi ! Den viktigste (kamuflerte) årsak til at de vil inn i EF er nok helst den at de får disponere sin kapital friere innenfor EF enn utenfor, de får større makt. Hvem som avgir makt, først til organene i Brussel, og deretter til kapitaleierne, skulle vel være klart.

2) Administrasjonsglade embetsmenn og

3) Politikere som har klart å plassere seg et stykke oppe i et partihierarki eller liknende - eller tar sikte på å komme dit. Med norsk medlemskap vil administrasjonsapparatet øke, både i Norge og i Brussel. Se figuren på omstående side. En organisasjonsglad politiker ser bare fordeler i en økning av administrasjonen. Desto større den er desto mer får den utrettet!

Dessuten gir den administratorene selv så mye større muligheter, se følgende sitat fra Aftenposten:

" Mellom 40 og 50 høyt kvalifiserte nordmenn vil i løpet av neste år kunne tre inn i viktige stillinger som ledende embetsmenn og saksbehandlere i Brussel - dersom Norge bestemmer seg for medlemskap og om de rette personene kan skaffes. Etterhvert vil det ventelig bli åpnet flere stillinger for nordmenn også i andre av EF's organer. Foruten at den norske regjering skal utpeke ett medlem av selve kommisjonen, er det grunn til å regne med at norske tjenestemenn vil bli å finne i en stilling som generaldirektør, tre - fire som direktører, ca 10 som byråsjefer og rundt 35 poster som vil tilsvare konsulenter eller førstesekretærer. Det er den nye Kommisjonen som skal foreta ansettelsene i disse stillinger, som vil bli lønnet med mellom 80000 og 200000 norske kroner i året. " Sitat slutt.

Vi synes det er uverdigg å trekke seg unna i denne saken, og så at andre får avgjøre den.

Kanskje du tilmed som motstander mener at andre skal bære hele byrden ved motstandsarbeidet. Du kan i hvert fall tegne medlemskap, vi trenger den støtten. Sett deg i forbindelse med lokalutvalget.

J.T.

EF's NEGATIVE INNVIKLING TIL MILJÖVERN

PROBLEMET OVERSETT I DET LÆNGSTE :

Følgte i 1971, da fellesmarkedet var ferdig for gammelt, kom den første reaksjon på miljøvernproblematikken. Da var slike spørsmål forlengst tatt opp og drøftet i nær sagt alle tenkelige og utenkelige fora, f.eks. NATO. Grunnen til at EF omsider tok opp problemet, var nok heller ikke bekymringer over forurensinger i og for seg, men det faktum at det tok til å dukke opp tiltak snart fra det ene, snart fra det annet hold. Og disse tiltakene voldte straks Kommisjonen atskillige bekymringer.

Vi kan ikke gjøre rede for hvor ille det står til på alle områder innen EF-landene, med luftforurensinger som ødelegger middelalderbygninger (at menneskene må puste i den samme luften, ser det ut til at man tar mindre alvorlig), med forurenset vann og gift og støy på alle kanter. Vi skal se på Rhinen, som nå plutselig blir nevnt som et eksempel på hvor effektivt Fellesmarkedet arbeider på dette området.

RHINEN ER EN SKAM, OG INGEN REKLAME FOR EF's MILJÖVERNPOLITIKK:

Den er så forurenset at det nesten ikke finnes organisk liv i vannet lenger. 20 millioner mennesker er henvist til å ta sitt drikkevann fra denne kloakken. I tillegg til disse er det mange som får det indirekte derfra, ved at de bruker grunnvann som er sivet inn fra Rhinen. Nederland er således avhengig av å lede store mengder elvevann inn over landet slik at det kan sive ned i grunnen. På den andre siden trykker nemlig havvannet på og dette vil gjøre jordfukten salt, og jorden blir ufruktbar.

Forgiftingsfaren er forlengst blitt akutt, og nå endelig planlegges det noen større tiltak. Det viser seg da også at det heller ikke er nødvendig å være med i EF for å være med på disse tiltakene. Sveits er med like mye som noe EF-land. Norge har faktisk gjort mer for å rense Oslofjorden.

SPINELLI-RAPPORTEN -FORVISER MILJÖVERNET TIL LAV PRIORITET.

"JA til EF" tar Spinelli-rapporten som et bevis på aktiv miljøpolitikk i EF. Utenriksdepartementet, som også driver propaganda for å få Norge inn i EF, har ikke ønsket å gjøre denne rapporten kjent: noen annen grunn kan neppe finnes til at de ikke har sørget for å få dette viktige dokumentet over satt og gjort tilgjengelig i Norge. Rapporten er nå oversatt på privat initiativ.

Det viser seg at denne "miljøvern"-planen har som sitt viktigste siktepunkt å forebygge at det blir satt ut i livet miljøverntiltak som kan gi "konkurransforvridning"- "distortion". Det er det styggeste man kan tenke seg i Bryssel. I tråd med dette forsøkte Kommisjonen å hindre Vest-Tyskland i å innføre en lov som begrenset blyinnholdet i bensinen.

Rapporten går selvsagt ikke mot naturvern i og for seg, hvem ønsker ikke en ren natur? Men det blir slått fast gang på gang at naturverntiltak ikke må føre til konkurranseforvridning, og heller ikke må forstyrre den økonomiske veksten.

Skal man finne ut hvordan EF prioriterer miljøvernet, ser vi at øverst på prioritetslista står fri konkurranse, deretter kommer økonomisk vekst og utvikling. Den innbyrdes rekkefølgen mellom disse er fastlagt i Romtraktaten §§ 1 og 2, og den er ettertrykkelig stadfestet i planen for den økonomiske og monetære union, som ble vedtatt i februar 1971. Spinellirapporten slår altså fast miljøvernet skal rangeres etter begge disse postene. I praksis kommer det atskillig lavere ned.

VEST-TYSKLAND, DÅRLIG FORTJENT RY SOM FOREGANGSLAND.

Tyskland er faktisk ofte framholdt som et foregangsland på området, og Kommisjonen har da også sett det som en oppgave å bremse på landet i dette spørsmålet. Jevnfor lovene mot blyinnhold i bensinen, som er nevnt ovenfor.

Vest-Tyskland bruker ca 11 mill. mark i året til miljøvernforskning og ca 1100 mill. til militær forskning. Om dette kan karakteriseres som foregang, må alle andre ligge desto lenger bak.

OPPSKRIVT MANSHOLT-PLAN FOR MILJÖVERN - FINNES IKKE !

Fordi Spinellirapporten er så negativ, har mange, særlig høyrepressen (Aftenposten, Fredrikstad blad, Adresseavisen) forsøkt å lage en myte om EF-miljøvern på et annet grunnlag, de skriver om en ny Mansholt-plan som omhandler naturvern.

En slik plan finnes ikke. Det de baserer sine skrivelser på, er et brev som Sicco Mansholt har skrevet, offisielt til den tidligere formann i kommisjonen, Malfatti. Her peker han blant annet på at det er nødvendig å anlegge økologiske synspunkt på miljøvernet. Men dette er altså ingen plan og tankene er ikke på noen måte tatt opp i EF's arbeid. Ikke minst Mansholts egen jordbruksplan (som er en beinhard realitet i EF's politikk) vil være en vanskelig böyg å overvinne for de tankene Mansholt legger fram i brevet. Brevet synes skrevet for tribunene. Tribunene er dominert av et høyre-orientert hylekor: pressen og andre massemedia. I brevet avviser da også Mansholt sosialismen som noen løsning. Vi kjenner ingen kommentarer til dette fra Cappelen, Aspengren, Ronald Bye og andre som gleder seg over at Mansholt er "sosialist".

SKAL MILJÖVERNET DELEGERES TIL BEDRIFTENE ?

"Alle forslag fra Kommissjonen er basert på prinsippet om at den som forurenser skal betale", står det i JATILEF-avisen. Det klinger vakkert. Men i realiteten betyr det vel ikke annet enn at (privat-) bedriftene fortsatt skal sitte på pengesekken.

EF tar etter mange ting fra USA, og har i stort monn som sitt mål å overgå denne superstaten. Selvfølgelig kan Europa lære mye av USA, men EF ser ut til å ha bundet seg iden grad at det ikke en gang forsøker å rette på det som er utviklet til en grotesk karikatur i USA:

Noen og tyve forureningskontroll-selskaper er enten filialer av eller underavdelinger av USA's største industriselskaper og forurenserer, som: Dow Chemical Co (napalm-produsenten), Monsanto Chemical, DuPont, General Electric, Westinghouse, Combustion Engineering osv. Ved at disse selskapene samtidig forurenser, produserer renseutstyr og har kontrollen med diverse rensetiltak har de klart seg meget godt gjennom den depresjonen USA nettop har vært plaget av.

SPAR OSS FOR ALT DETTE I NORGE !

VI MISTER INNFLYTELSE VED Å GÅ INN I EF.

Rett nok har en stor del av miljødeleggelsene global karakter, men det er også en stor del som er lokal.

I den utstrekning internasjonale miljøverntiltak kommer i stand ved frivillige avtaler, er det vanskelig å forstå hvordan Norge får større innflytelse ved å la seg integrere enn ved å stå utenfor og vise til hva vi har oppnådd for vår del. (Såframt vi er interessert i miljøvern, og villige til å gjøre noe)

I den utstrekning miljøverntiltakene kommer som bindende vedtak i EF's organer må vi merke oss at EF nokså konsekvent ønsker mildere regulering (mildere for storkonsernene) enn vi gjør i Norge, og at vi da er bundet av disse mildere vedtakene, og det blir da vårt bidrag til den globale forurensing. Etter Spinelli-rapporten skal ingen få lov til å gå lenger enn fellesskapet bestemmer.

SPAR OSS FOR EF I NORGE !.

J.T.

Neste nr: Kvinneens stilling, EF's bestemmelser - en kamouflasje.

Bydelsutvalget av Folkebevegelsen mot norsk medlemskap i EEC.
Skjethemarka, den 13. mai 1972. Telefon 46952

Dette er nr.4 av lokal EEC-informasjon, utgitt av Bydelsutvalget i Skjetnemarka av Folkebevegelsen mot norsk medlemskap i EEC. Tlf.46952 Sjetnhaugan, den 20. mai 1972. (I samarbeid med fylkesutvalget)

I neste uke: Eksempel på sannhetsverdien i avisenes EEC-stoff.

DAGSAKTUELT:

LANGSOMT BLE LANDET VÅRT EGET, FORT KAN VI MISTE DET IGJEN.

17. mai er nasjonal höytidsdag fordi den er grunnlovsdag. Den 17.mai 1814 ble grunnloven undertegnet. På kort sikt varslet det kamp, lidelser og økonomiske ofre.

Noen særlig feiring av dagen ble det ikke för i 1829, da en samling mennesker på torget i Kristiania gav seg til å rope "Leve Konstitusjonen". Et anløp av dampbåten "Constitutionen" var påskudd for ropene, men folk tenkte selvsagt på Grunnloven. Det forsto den UNIONS-tro kommandanten på Akershus, og så sendte han ut kavallerister til å angripe folket. Det var det berømte "Torgslaget".

Siden er feiringen blitt akseptert opp i de høyeste kretser, og i den grad at dens opprinnelige innhold søkes fjernet. I Trondheim nektet 17.mai-komiteen, etter påtrykk fra formannskapet, å la Folkebevegelsen delta i borgertoget, fordi Folkebevegelsen arbeider nöyaktig etter intensjonen i Grunnlovens §1: "Kongeriget Norge er et frit, selvstændigt, udeleligt og uafhændeligt Rige", og er mot at styringsrett skal overføres fra demokratiske til udemokratiske organ, noe som også er nöye i pakt med Grunnlovens änd.

I Bergen var komiteen enda mer nidkjær. Den vedtok enstemmig at "Politikk, pornografi og blasfemi" skulle væreforbudt i toget. Plakater med sitat fra Grunnlovens §1 ble forbudt, likeså med sitat fra Nordahl Griegs sang: "Langsamt ble landet vårt eget", og flere liknende. Folkebevegelsen arrangerte sitt eget tog både i Trondheim og Bergen. I Trondheim deltok ca 2400.

DEN LILLE KRONIKK:

KVINNENES STILLING, EF'S BESTEMMELSER EN KAMUFLASJE.

ALT TILLATT I KRIG, KJÆRLIGHET OG KAMPANJE FOR EF.

Kvinnenes intelligens settes ikke særlig höyt et eller annet sted. Men de utgjör jo en stor velgergruppe, så det er viktig å vinne dem likevel. Så har vi da blant annet fått en serie ukebladannonser, som f.eks. den med billedet av en liten gutt, og med følgende overskrift: "Gi ham noe å huske deg for". Den er bekostet av Europabevegelsen og laget av reklamebyrået Holter, Young og Rubicam. Av annonsen kan vi forstå at de uopplyste eller uintelligente kan handle fornuftig og framsynt bare ved å følge reklamens råd.

Virkelig litt av en utvei for kvinnene, altså !

Utenriksdepartementet driver også med reklame for EF. Tim Greve, som også er medlem i styret i Europabevegelsen, er leder for denne propagandaavdelingen. Der produseres mye luftig stoff. Utgangspunktet til UD er omtrent følgende: "Hvis nå den økonomiske veksten blir en eller to prosent lavere ved at vi står utenfor i stedet for å gå inn-". Men når kvinnene skal nås, må propagandaen gjøres enda lettere. Derfor arrangerer man f.eks. "hygge for husmødre" på Grand Hotel, der underdirektör Skaaren forteller at husmødrene får mer å kjøpe for dersom vi velger medlemskap.

TEORI OG PRAKSIS.

I Romatraktatens artikkel 119 står det :

"Hver medlemstat skal i løpet av første etappe gjennomføre, og deretter sørge for den fortsatte anvendelse av prinsippet om lik lønn til mannlige og kvinnelige arbeidstakere for samme arbeid."

I UD's brosjyre nr.2 om EF, "Arbeidsmarkedet", står det om dette:
 "Atskillig er oppnådd gjennom årene angående likelønnsprinsippet, men særlig Nederland og Belgia er blitt hengende etter". Det står imidlertid ikke noe bestemt om hva som er oppnådd, og det kan vel være av interesse med noen opplysninger om hvordan tilstanden er nå:

I Brysseladministrasjonen finnes ingen kvinne i så høy stilling som kontorsjef, men de fyller hele bunnsfiktet.

I en rapport som Kommisjonen fikk i 1971 blir det opplyst at i industrien er det en gjennomsnittlig lønnsforskjell på 30%, og at lønnsdiskrimineringen er økende.

For å utdype billedet fortsetter vi med å gjøre rede for

DISKRIMINERENDE LOVBESTEMMELSER OG PRAKSIS.

I Tyskland og Belgia må gifte kvinner ha tillatelse fra ekte-
 mannen for å kunne ta seg jobb. I Belgia må tillatelsen være skriftlig. I Nederland og Belgia kan en kvinne sies opp uten videre dersom hun gifter seg, og i offentlig administrasjon i mange kommuner i Nederland er en slik oppsigelse automatisk. De fleste kvinnene i EF-land har forresten svært svakt vern mot helt vilkårlig oppsigelse.

I Frankrike plikter en gift kvinne å gi opp inntekten til ekte-
 mannen, som alene undertegner selvangivelsen for begge. I Frankrike er barnetrygden forholdsvis stor, og den blir utbetalt til mannen.

De sosiale ordninger er også slik at

KVINNELIGE ARBEIDSTAKERE ER EN MANIPULERT GRUPPE.

At et menneske blir manipulert, vil si at det blir utnyttet til å tjene formål som det selv ikke ønsker å tjene.

Det er alminnelig antatt at et høyt utviklet og urbanisert samfunn er det som gir kvinnene best muligheter, i alle fall i arbeidslivet. De mest sentrale delene av vest-Europa, beltet Paris-Bryssel-Bonn-Hamburg, skulle da være nære på ideelle. Men i Paris-området er det stor arbeidsledighet, og det er mange fremmedarbeidere der. I Vest-Tyskland er arbeidssituasjonen bedre, men også her foretrekker man stort sett fremmedarbeidere dersom ikke kvinnene er villige til å arbeide for særlig lav betaling. Import av utenlandske kvinner kan falle billigere enn å bruke landets egne. Det er nemlig så at gifte kvinner er avhengige av sosiale institusjoner dersom de skal kunne hevde seg som velkvalifiserte arbeidere. Og slike institusjoner drives helst på privat basis i EF-landene. Bedriftene henvises gjerne til selv å opprette barnehager for barna til de ansatte.

Fremmedarbeidere, enten det er menn eller kvinner, får ikke lov til å ta med seg familien dersom de ikke (selv) først skaffer seg bolig av vanlig god standard i vertslandet. Så blir da barna latt igjen i landsbyene i Portugal, Spania, Sør-Italia, Jugoslavia, Hellas, Tyrkia. Vertslandet sparer alt bryderi med disse.

HVORDAN FORMES SAMFUNNET ?

Kan ikke kvinnene øvelike stor innflytelse om de holder seg borte fra yrkeslivet? Svaret blir opplagt nei. Liten deltakelse i yrkeslivet betyr lite engasjement i utdanning, og en kraftig bremse på alt engasjement i samfunnsspørsmål, forbindelsen til slike vil fortone seg som rent teoretisk.

Det er selvsagt ikke galt at en kvinne holder seg hjemme dersom hun finner at det er det beste av hensyn til familien, eller av andre årsaker etter egen vurdering. Det vésentlige er om hun skal være hen-
 vist til valget mellom dette og et absolutt lavstatus og lavtlønnsarbeid. Kvinner i den stillingen er en glimrende støtpute for samfunnet: De som ikke utfører veldedighetsarbeid for bedriftene, kan f.eks. passe småbarn som ikke har noen steder å leke, til å arbeide i frivillige organisasjoner for å lindre nød som et umenneskelig samfunn skaper, osv. Kort sagt: de kan hjelpe til slik at effektiviteten i mannssamfunnet kan tøyes enda noen hakk opp før det blir revolusjon eller sannenbrudd.

Vi gjør merksam på at denne lokalavisa blir skrevet her i Trondheim. Bydelsutvalget i Skjetnemarka er ansvarlig for avisa, og dette lokalutvalget samarbeider med fylkesutvalget. Vi er strengt nøye med å holde oss til sannheten i det vi skriver. Dette vil selvsagt ikke si at avisa er feilfri, det er menneskelig å feile. Men skulle noen oppdage noe de tror er ukorrekt, så kontakt oss, så skal vi undersøke saken og meddele resultatet. Bruk f.eks. telefon 46952 utenfor vanlig arbeidstid.

I dette nummeret skal vi ta for oss hva den norske pressen tillater seg å bringe til torgs. Ingen skal behøve å tro at det bare er vanvare som er årsak til usannhetene der.

- Våren 1971 vedtok Noregs Mållag en resolusjon som gikk mot norsk medlemskap i EEC. Resolusjonen var solid begrunnet, og det var ikke mye tilhengerne kunne trekke i tvil i den. I stedet forsøkte de seg med slag under beltet. En viss Sigv. Haug skrev en harsellas i Norsk Tidend over vedtaket. Vi siterer en liten smakebit fra denne: "Ovleg gildt er det å sjå at SF og SUP (m-l) står oss i kampen for den reine og rotnorske lutherske læra, i kamp mot katolisismen og messer på latin for nynorsk."

Det bør selvsagt være grenser for hva en redaktør tar inn i et blad. Men redaktøren i Norsk Tidend, Vegard Sletten, er identisk med redaktøren i Verdens Gang (som Aftenposten eier), og det forklarer kanskje grunnen til at dette kom inn. Det var vel helst få innlegg for EEC som kom til Norsk Tidend, slik at det var nødvendig å ta det som kom.

Vi skal ikke sjekke Verdens Gang, det får være måte på. Derimot skal vi se på ansvarsbevisstheten selv, personifisert ved sjefsredaktør Olav Brunvand i Arbeidernes Pressekontor, og daværende sjefsredaktør Ranik Halle i Høyres Pressekontor. De skriver begge to i fullt alvor: Brunvand: "Det er derfor grunn til å tro at den hesblesende, selvgode supernasjonalismen som innlegget gir uttrykk for, virkelig er alvorlig ment". Halle: "Men hvordan føler Hans Borgen, en renslig og sindig mann seg i slikt selskap? Det ville ikke være for tidlig om han nå sa fra hvor han vil trekke grensen mellom det tilbørlige og det utilbørlige i kampen mot EEC."

Artiklene til Brunvand og Halle gikk land og strand rundt og ble tatt inn på lederplass i AP og Høyre-aviser. Vi kjenner også til tilfeller der AP-aviser som hadde servert dette, siden nektet å ta inn innlegg som forklarte det faktiske forhold i saken.

- Vi tar en tripp innom Morgenbladet. Vel er denne avisa ikke representativ for norsk presse med sin relative ærlighet bak de mørkeblå brillene. Men enkelte ganger blir avisa sitert med mer ærbødighet enn sannferdighet i aviser landet over. Slik gikk det med et oppsett i Morgenbladet den 28. januar 1972 i spalten "I brennpunktet" og med overskriften: "Med løggen som evangelium".

Her refereres det til et foredrag på en faglig-politisk landskonferanse i Folkebevegelsen den 21-23. januar, der tidligere formann AUF, Hans Raastad leste opp et foredrag av salgssjefen ved Alnor, Da Tresselt, om norsk utenrikshandel og EEC. Fordi Tresselt ikke selv leste foredraget, kom den misforståelsen ut at vedkommende som hadde skrevet innlegget ønsket å være anonym. Det ble opplyst på møtet at det var en fremtredende industrimann som hadde skrevet foredraget, men at vedkommende ønsket å være anonym av hensyn til sin stilling. Det var det som ble til den store LØGGEN i Morgenbladet, som mente at ha fått greie på at det var Raastad selv som hadde skrevet foredraget. Da saken ble oppklart brakte Morgenbladet en slags forklaring (4. feb.)

Løgnbeskyldningen ble flittig sitert (bl. a. i Adresseavisen). Men hvor ble det av dementien?

- Aftenposten er kanskje den avisen som opererer mest suverent i forhold til fakta. Vi **kan** ikke ta for oss alt det som er skrevet mot bedre vitende der i gården i løpet av de siste månedene. I så fall ville vi fått en temmelig tykk bunke papir.

- Når det gjelder Trondheimsvisene skal vi ikke ofre noen plass på Adresseavisen. Den spesielle formen for "allsidighet" og "ansvarsbevisethet" som denne avisa praktiserer, er vel godt nok kjent.

Når det gjelder Arbeider-avisa, så stusser kanskje mange på at vi skriver at denne avisa er forholdsvis saklig. Forklaringa er at det er så nye verre de fleste andre steder.

- I Arbeider-Avisa for 14. februar står det i en leder: "Dersom Norge kommer med i EF, vil vi i åra framover kunne regne med en årlig vekstrate på 4.5%, i følge beregninger som økonomiske eksperter er kommet fram til. - Dersom Norge ikke kommer med i EF, vil vekstraten - i følge de samme beregninger - neppe ligge over 2,5%".

Hvilke eksperter som har beregnet dette, står det ingenting om. Men på direkte forespørsel opplyste redaktøren at tallene er hentet fra regjeringens markedsmelding, som da ikke var offentliggjort. Det er den som kjent nå, og det viser seg at det ikke er beregninger som har ført til disse tallene. Man har bare nevnt slike tall uten underlagsberegninger, og så regnet videre med disse for å vise hvor viktig det er å komme innenfor, vel å merke ikke spesielt i tollunionen, men i den politiske unionen.

Sammenlign ellers dette med Brattelis uttalelse i et nyttårsintervju 1970-71, der han sa: "Norge er ikke innbudt til å ta del i en politisk union, så den situasjon foreligger ikke til behandling."

- Den norske og den franske versjonen av forhandlingsprotokollen for det norske landbruket er stikk i strid med hverandre på et spesielt punkt. Regjeringen ble bedt om å klare opp i hva konsekvensene av denne uoverensstemmelsen kunne bli, ved å ta det opp med forhandlingspartnerne i EF. Bratteli nektet og stilte kabinettsspørsmål. Så er private brev blitt sendt til administrasjonen i de forskjellige EF-land og søkerland, altså nettopp de som regjeringen, og alle autoriteter i landet vårt forteller at vi nå ha tillit til.

I en leder den 16. mai står det om en reaksjon på disse private brevene (fra Nederland): "Den offisielle klargjøringen, som kom etter at en tjenestemann hadde gitt svar på egenhånd - klargjorde at den nederlandske tekst helt og fullt samsvarte med den norske."

Svaret klargjorde ikke det. Den nevnte tjenestemann leste selvsagt ikke feil i protokollen. Men den nederlandske regjeringen så seg nødt til å komme med en tolking, som baserte seg på at den norske teksten var likeverdig. Foruten en direkte usannhet inneholder sitatet en tankegang som er mildt sagt oppsiktsvekkende:

Man nå være regjeringsmedlem for å kunne lese protokollen!

Rabalderet ble fornyet etter et brev til det franske landbruksdepartementet. Arbeideravisa har ikke opplyst om hva svaret fra Frankrike egentlig går ut på: "Det som står i protokollen, står der, departementet har ikke laget noen fortolkning. Alle protokollene er likeverdige."

(Det er ikke nødvendig å fortolke den franske protokollen, den forbyr prissubsidier til melkeproduksjonen).

For å komme over fra saken til personforfølgelse, har man laget en regel om at stortingsmenn ikke må skrive til offentlige institusjoner i utlandet. Vil denne regelen bli utvidet i framtida?

Til slutt i samme leder, står det om de som ikke uten videre godtar regjeringens forklaring i denne saken: "De kan kreve Regjeringen stilt for riksrett". Nei, de kan ikke det. Riksrett er ikke som et sivilt søksmål om en eller annen tvist. Det er bare Odelstinget som kan reise søksmål for risrett, og det dreier seg da om en straffesak.

J.T.

REGJERINGENS "OPPLYSNINGS"-VIRKSOMHET VEDRØRENDE EF.

Foruten en del stortingsmeldinger om og vedrørende norsk medlemskap i EF, har regjeringen gitt ut en del materiell spesielt beregnet på "menigmann". Det er et spesielt markedsutvalg som står for dette, og det er utgitt 14 "Orienteringer", og 4 "Spesialrapporter". Vi skal ta sosialpolitikken og se på hvordan denne er framstilt i disse brosjyrene. Etter tid og leilighet skal vi komme tilbake til andre emner.

SOSIALPOLITIKKEN I EF OG MARKEDSUTVALGETS "ORIENTERING" OM DENNE.

Sosialpolitikken er omtalt i orientering nr 6, som kom i juni 1971. I november kom spesialrapport nr 3, som omhandlet samme emne, men denne inneholdt ingen nye opplysninger av interesse, og tidspunktet for utgivelsen var nokså uheldig, fordi: Den 6. september 1971 satte markedsutvalget ned en arbeidsgruppe for å greie ut om sosialpolitiske spørsmål i samband med norsk medlemskap i EF, det såkalte "Mork-utvalget". Arbeidsgruppa leverte sin innstilling den 11. desember, det var den fristen de hadde fått. Man unngikk altså med vilje å la seg påvirke av denne innstillinga da spesialrapporten ble utarbeidd, og innstillinga kan heller ikke fås ved henvendelse til Statens trykksakekspedisjon.

Vi skal her kommentere kapittel for kapittel i Orientering nr 6, men av plasshensyn skal vi hoppe over tre av de tolv kapitlene: 2 Samarbeidsformene, 3 Samarbeidsorganene, og 5 Trygderettighetene. 2 og 3 er det naturlig å ta opp i andre sammenhenger, og 5 er forholdsvis nøytral.

I innledningskapitlet "En sosialpolitisk programerklæring", står det: "Romatraktaten er en økonomisk avtale sterkt preget av sosial tankegang." Denne påstanden skal vi komme tilbake til til slutt, men vi nevner foreløpig at Romatraktaten i virkeligheten oppfatter sosialpolitikken som et felt der man stort sett innskrenker seg til å lappe på de skader som en skjev samfunnsutvikling gir. På ett område skal imidlertid sosialpolitikken spille en aktiv medrolle: Den skal aktivt hjelpe til å gjøre arbeidskraften mobil. Over halvparten av det som står skrevet i traktaten om sosialpolitikk omhandler det europeiske sosialfondet. Dette har til hovedoppgave å "bedre arbeidernes sysselsettingsmuligheter", det vil i praksis først og fremst si bekoste reise for de arbeiderne som må flytte på grunn av flytting av industri, nedlegging og oppretting av ny. Slik flytting har nesten utelukkende gått i retning av de store sentra.

I kapitel 4, "Felles arbeidsmarked" blir dette grunnleggende problemet lett avfeid, blant annet med: "Det blir etter alt å dømme forholdsvis få arbeidstakere fra andre markedsland som vil søke seg til Norge".

I kapitel 6 "Alkoholspørsmål" står det mellom annet: "Romatraktaten har ikkenoen bestemmelser om fellestiltak på disse områdene" og "Vi kan fortsette å regulere omsetningen av vin og brennevin gjennom Vinmonopolet". Ja det er greit - inntil videre. Men alkoholproduksjon og -omsetning spiller en så stor økonomisk rolle innen EF-landene at vi må vente forslag om felles politikk på disse områdene snart, og noen særordninger har ikke Norge betinget seg under forhandlingene. Etter en melding i Financial Times/Nynorsk pressekontor den 5. april har alt Kommisjonen bedt om at: "Det må koma sams reglar for alkoholomsetnad og -bruk i medlemsland. Desse reglane skal gjelda produksjon, prisar og bruk." Behovet for regulering mellom teknisk framstilt sprit og jordbruksframstilt vil være påskudd nok til å ta for seg dette spørsmålet.

I kapitel 7 "Legemiddelomsetning" står det at våre myndigheter går inn for å opprettholde norske regler om behovsprøving. Behovsprøving går ut

på at helsemyndighetene skal nekte solgt et medisinskpreparat dersom det alt finnes et annet som dekker samme behov. Denne behovsprøvingen blir regnet som svært viktig for å unngå at det blir markedsført en vrimmel av preparater som volder forvirring og vanskeliggjør kontroll. Det finnes ca 2000 godkjente legemiddel i Norge, i EF-landene tilsammen mellom 20 og 30 tusen. Produksjon og omsetting av legemiddel spiller ganske stor økonomisk rolle, og i EF tillates selvsagt ingen "konkurrenseforvridende" bestemmelser. Som et skrekkelig eksempel kan nevnes at Thalidonide ble solgt under 58 ulike navn, (vesentlig i EF-landene. Thalidonide var sovemidlet som skadet fostrene, slik at tusenvis av barn ble født med store defekter, da manglet armer, ben osv.) Det er videre helt på det rene at de leger og forskere som først fikk mistanke til stoffet ble truet med å bli trukket til ansvar økonomisk dersom de røpet noen av sine mistanker.

I regjeringens markeds melding, side 130 og 131 finner vi bak mye prat at Norge ingen særordninger har fått på dette området heller.

Kapitel 8 "Helserpersonell" er på 7 linjer. Konsekvensene av en gjensidig anerkjennelse av eksamen for ulike grupper helsepersonell er ikke drøftet. Det er ikke nevnt at Norge muligens må senke kravene til en del av helsepersonellet. Det er ikke nevnt at det ikke vil bli adgang til å kreve kunnskaper i norsk for sykepleiere.

I kapitel 9 "Norsk sosialpolitikk" står det likevel freidig påstått at vi kan drive vår sosialpolitikk på akkurat samme måte som før bare vi behandler borgere av andre EF-land på samme måte som våre egne.

I kapitel 10 "Sosiale tilpassingsproblemer" står det at onstillingsproblemet ikke er noe særegent for fellesskapslandene. Nei det er de selvsagt ikke, men EF forsøker å øke tempoet i onstillingene, og det i slike som kanskje om ti-tjue år, kanskje før, vil bli regnet som grove feil. Vi siterer fra innstillingen til det mest EF-venlige mindretallet i Mork-utvalget (4 av 9 medlemmer): "-man må være forberedt på å møte større sosialpolitiske problemer hvis Norge går inn i EF enn hvis vi blir stående utenfor Fellesskapet". Resten av medlemmene uttrykte seg sterkere, men konklusjonen var noe for vidløftig til å gjengis her.

I "orienteringen" blir det også påstått at EF går inn for å bremse tilstrømmingen av mennesker til pressområdene ved å bruke distriktspolitiske virkemiddel. Ja det stemmer, allslags middel tillates brukt, så lenge de ikke virker. Vi må ellers vent til en annen anledning for å ta opp distriktspolitikken.

I kapitel 11 "Sosial framgang i fellesskapslandene" fortelles det om hvor store sosiale utgifter EF-landene har. Dette kan jo like godt tas som et tegn på forverrede sosiale tilstander. En viktig grunn til store sosiale utgifter er den lave pensjonsalderen, stort sett 65 år, men det er ikke noe nytt.

Fra kapitel 12 "Utviklingen på lengere sikt" siterer vi: "Målet for EF's sosialpolitikk er å fremme full sysselsetting, sikre bedre fordeling av samfunnsgodene, bedre livs- og arbeidsforholdene, styrke folks helse og trygge miljøet mot forurensinger av alle slag." Ja, så vet vi da det at miljøvern betraktes som et felt for sosialpolitikk, altså for lappetiltak. Med hensyn til sosialpolitikken bidrag til sysselsettinga, se hva som er nevnt tidligere, i kommentarene til innledningskapitlet. Typisk er det også at det siteres fra en rapport der det står: "for å kunne heve levestandarden må man bedre karene for de tre millioner vandrearbeiderne i EF." Selvsagt ville det eneste riktige være å rette på tilstanden slik at disseslapp å være vandrearbeidere. Men det går mot kapitalens interesser, og er derfor ugjennomsförlig. Kapitalens interesser går foran menneskenes.

DETTE ER DET VIRKELIGE UTTRYKKET FOR HVOR STERKT ROMATRAKTATEN ER PREGET AV SOSIAL TANKEGANG.

J.T.

Neste uke skal vi klargjøre litt om ekstremistgruppenes rolle i forhold til norsk medlemskap i EF.

EF OG POLITISKE EKSTREMISTGRUPPER.

Utenrikssekretær Kåre Sandegren i LO forkynner høyt og lydt: "Høyre er vår hovedfiende" mens Aspengren og Bratteli marsjerer nøyaktig samme vei som Willoch og banksjef Melander. Kommer de til hver sitt Bryssel? Eller hvem er det som tar feil?

For å skjule at det virkelige målet er et annet enn det som blir oppgitt, blir det ropt ut at alle som vil inn i EF er gode demokrater (det gjelder dem som vil omgå Grunnloven, og videre gjøre avstanden større mellom folket og de besluttende organ.) Men blant dem som vil stå utenfor finnes det grupperinger som vil avskaffe vårt demokrati, (SUF- m-1).

Selvsagt er det både sosialister og ikke-sosialister blant motstanderne. Det vi er enige om er at det norske folket selv skal avgjøre om Norge skal være sosialistisk eller ikke, vi skal ikke lure Norge inn i EF for å sikre det mot sosialisme.

For Aftenposten er saken helt klar, med stor overskrift på første side den 7. juni, står det "Norge må ikke komme i drift". Hensikten er altså å feste slepetauet, Norge må styres utenfra, landets egne organ er viljeløse, og ikke til å stole på.

SUF hevder en revolusjonsteori som har liten oppslutning i Norge. Den viktigste innvendingen mot revolusjon er at den vil føre til voldsbruk, som atter fører med seg store lidelser, og videre vil det etterpå sannsynligvis bare oppstå nye urettferdigheter. For at revolusjonstanken skal få bred nok oppslutning må det derfor være meget store skjevheter i samfunnet. Ellers er folk ikke villige til å ta risiken - helt enkelt.

Den beste garderingen mot revolusjon er derfor å stadig gjennomføre nødvendige reformer. Historien viser at et samfunn godt som alltid er på etterskudd og ofte på stort etterskudd med politiske, sosiale og økonomiske reformer. Reformarbeid går tyngre desto mer tungrodd og byråkratisk et samfunn er, for reformene må i hovedsaken bryte gjennom nedenfra.

En årsak til at det er nødvendig med stadig nye reformer, er at de grupper innenfor et samfunn som alt har skaffet seg en spesiell maktposisjon vil arbeide videre med å styrke denne. Det går ut over andre. Slik er det nettopp med EF. De store i tide: de multinasjonale konsernene, har skaffet seg bedre utviklings- og styremuligheter innen EF. Santidig får reformer enda et lag å slå gjennom, nemlig det som kommer på toppen av de nasjonale styringsorgan.

Innenfor EF vil vi da bevege oss raskere i retning av tilstander som gir grobunn for revolusjon. Den borgerlige pressen kan da også fortelle at Mao Tse-Tung er for EF, med en kortsiktig motivering: det motvirker USA's innflytelse, og en langsiktig: det beforder revolusjonen i Europa.

Kort sagt: den beste måten å gi de revolusjonære vann på mølla på er å gå inn i EF. Skulle disse på den andre side virkelig klare å oppnå en maktstilling i Norge ved å påvirke opinionen, så må de i demokratiets navn få lov til det. Eller skal vi gjøre som i Hellas, avskaffe demokratiet for å bevare det?

SUF må antas å vesentlig arbeide innenfor aksjonskomiteen mot EEC og dyrtid, Rød arbeiderfront og liknende, men disse organisasjoner er ikke identiske med SUF, de har bredere tilslutning. Folkebevegelsen har valgt å ikke ha noe organisert samarbeid med disse, og er også på vakt mot infiltrasjon. Vi kjemper for samme sak, mot en ytre fiende, det gjorde også USA og Sovjetsamveldet under siste verdenskrig.

Vi kan ikke granskehjertes og nyres til alle som arbeider mot EF. Vi kan merke oss at de nevnte gruppene ikke har fulgt Mao's opportunistiske taktikk. Det kan teoretisk ha to motsatte hovedårsaker:

1) Idealistisk: De kjemper mot det de mener er urett. I så fall kan vi vanskelig se på dem som spedalske, i politisk mening.

2) Taktisk-lumsk: Ved å arbeide mot EF skal de kunne skremme folk til å velge medlemskap, da dette senere skal kunne gi dem det vannet de mangler på mølla. I så fall oppnår de altså virkelig sin hensikt dersom folk lar seg skremme over på EF-siden.

EF OG BIBELENS PROFETIAR OM ENDETIDA.

Bibelen er ikkje eit horoskop. Vi kan ikkje finna ut kva som skal henda eller kva som er godt og vondt ved å tolke gåtefulle symbolske profetiar som t.d. talet for dyret som er nemnt i Johannes openberring 13,18.

Men Bibelen lærer kva som er Guds vilje og kva som er av Djevelen, og såleis kva slag målsetting og handling som er av det vonde. Dette må ein kristen lyda etter, og ikkje etter dei förarane som fortel oss at vi må slutta oss til denne eller denne maktblokken, fordi det vil "verna vår kristne arv", eller fordi det gjev "best vilkår for kristendommen". Det hjelper ingen ting om det er biskopar i den norske kyrkja som seier det (Birkeli, Norderval, Johnson), tidlegare eller noverande formenn i Frikirkerådet (Ragnar Horn, Martin Ski) eller ekumenistar og personlegdomar innan Verdskyrkjerådet (Gordon Flottorp).

Antikrists rike vil ingen kunna setja sikker merkelapp på för det er i full kraft. Men det er i alle fall basert mellom anna på religiöse institusjonar, slik at det er vanskeleg å tillempa spådomane om dette på det ateistiske regimet i Russland, slik som Kr.Fp. stortingsmann Jakob Aano ynskjer. (Op. kap. 13)

Antikrists rike er framstilt som eit dyr med sju hovud og ti horn, Op. 13,1. Dei sju hovuda symboliserer mellom anna sju fjell som ei skjökje sit på, Op 17,9 (Roma er bygd på sju haugar). Dei symbolisere og sju kongar, og då dette vart skreve (ca år 90 e. Kr.) var fem av dei falne, ein var til, og ein skulle koma. Dette synes mest å peika mot det gamle Romarriket. Men dyret "var og er ikkje, og skal koma att", Op. 17,8, og dei ti horna står for ti kongar som skal koma, og skal råda samstundes, Op 17,12. Det er altså snakkom eit forbund. Profeten Daniel nemner og dette og skriv at det var ulikt alle andre, Dan.7,7.19-20. (Samanlikn t.d. påstand i Arbeideravisa den 6/6 der det vert hevda at EF er ingen union, fordi det er ulikt andre unionar vi har hatt)

I dette riket skal handelspolitiske tiltak vera eit av dei viktigaste maktmidla, Op.13,16.17.

Heile verda skal ovundra dette riket, Op.13,3.4. "-Kven er likt Dyret og kven kan strida mot det". ("vi kan ikkje bli ståande utenfor" og "utviklinga krev at vi blir med")

Redaktör Martin Ski sa på eit möte i Frikirkerådet i april i år: "Jeg vil heller være tilsluttet et antikristelig Europa enn Gog (Sovjet og Östblokken)" og vidare: "Blokkdannelse er det eneste språk Moskva forstår!" Men dette er i utakt med Bibelen. For vel kan det ofte vera vanskeleg å vera sikker på rekkefylgjen av dei hendingane som vert varsla i Bibelen, men dette er klinkande klart: Etter Antikrists rike kjem det ei lang og lukkeleg fredstid med guddommeleg inngrep i styret på jorda, "Tusenårsriket". Op.19 og 20. Etter tusenårsriket opptreir Gog, fyrste over Magog (som kan vera Russland).

Alvorleg tala, Martin Ski, skal vi no ta politiske disposisjonar med tanke på situasjonen etter tusenårsriket? Det kan sjölvsagt hevdast at Gog kan ha sin forlaupar alt no. Då skal vi sjå på kva profeten Esekiel skriv om desse hendingane: "Så seier Herren, Israels Gud: - eg vil senda eld mot Magog og mot dei som bur trygt i öylanda -" Esek.39,1-6. Her er det ingen stytte for det synet at vi skal tryggja oss ved å gå inn i ein vestleg blokk. Störrike og maktblokkar vert omtala somvonde ting i Bibelen, som skræmelege biletsstytter, eller som dyr som riv sund, et opp, stangar, trör under fot. Apostelen Paulus sa: "Han(Gud) let alle folkeslag av eit blod busetja seg over heile jordkringen, og skipa visse tidebolkar for dei og landskil mellom grensene, så dei skulle leita etter Gud -" Apgj. 17,26-27.

Landegrenser er altså ikkje mot Guds vilje. Samarbeid over grensene er sjölvsagt bra, men kva med "integrasjon" med föremål å tena eit ökonomisk system, og å lata dette vera grunnleggjande styreform? Jesu ord er klart: "De kan ikkje tena både Gud og Mammon". Matt. 6,24. f.v.

I neste uke: Den ökonomiske situasjonen for Norge, med EFTA mot sin avslutning.

Utgitt av Bydelsutvalget i Skjetnemarka av Folkebevegelsen mot norsk medlemskap i EEC. Red. John Tveit, Granhaugan 13, telef. 46952.

MARKEDSDEBATTEN I STORTINGET

er over for denne gangen. I 28 timer har representantene talt, de fleste for norsk medlemskap. Tilhengerne har jo et solid flertall på tinget, det forneker seg ikke at man her på en måte er kommet opp i de høyere sirklene.

Merkelig nok er det ytterst få av tilhengerne som kan se noen ulemper ved norsk medlemskap i det hele tatt. Og noen må det da være. Tilmed suverenitetsavgivelsen blir kamouflert, og delvis blankt benektet. Dette skjer stort sett med henvisning til de 13 første årene EF har bestått. Medlemslandene var da fremdeles selvstendige stater.

VI MÅ UNDERSTREKE AT DET ER FRAMTIDAS EF VI SKAL INN I, og vi gir en smakebit på hvilken "selvstendighet" vi da skal ha. Vi siterer fra "Etappeplanen for den økonomiske og monetære union" som er vedtatt i Bryssel i februar 1971 :

"Hva angår budsjettpolitikken i egentlig forstand, vil bli bestemt på fellesskapelig nivå de marginer innenfor hvilke de viktigste elementer for de offentlige budsjetter må ligge, og særlig variasjonene i deres volum, omfanget av saldiene og måten disse siste finansieres og anvendes på." - Dette skal i prinsippet gjennomføres på tre år, men for praktisk gjennomføring gis en frist på ti år.

Der ryker Stortingets bevilgende myndighet.

Videre er EF's vedtak og forordninger overordnet norsk lov. Det er stadfestet tilmed av Cappelen på et fellesmøte i Oslo krets av Den Norske Advokatforening og Norsk Juristforening for Menneskerett og Fred. EF har sine kontrollorgan og sin domstol til å følge opp dette.

Således vil Stortinget bli et underordnet organ på alle sine tre myndighetsområder: Den bevilgende, den lovgivende, og den kontrollerende.

Når Trygve Bratteli benekter at EF er en politisk union, og forteller at vi ikke må drøfte hva det har tatt mål av seg til å bli - ja da synes tilmed statsministerens noksom omtalte trauste ærlighet å være skakkjørt.

CAPPELEN UNDERKJENTE ALLE ARGUMENTENE FOR NORSK MEDLEMSKAP !

"Dersom Danmark ikke blir medlem vil regjeringen ikke fremme proposisjon om norsk medlemskap."

Hva betyr egentlig det lille Danmark for norsk sikkerhetspolitikk, for norsk eksportindustri, osv. ? Argumentene for norsk medlemskap er kort sagt i hovedsaken bløff ! Det er i hvert fall regjeringens syn.

MED HENSYN TIL ARD SCHENK

så tviler vi ikke på at han har rett når han forteller at i Nederland så kan man fremdeles feire dronning Julianas fødselsdag, og at vi også vil få lov til å feire 17. mai i Norge selv om vi blir medlemmer.

DAGENS LILLE KRONIKK:

NORGES HANDELSPOLITISKE STILLING NÅR EFTA GÅR MOT SIN AVSLUTNING.

Det blir påstått at Norge kommer i en uholdbar stilling når EFTA opphører å eksistere, ja at vi kan bli tvunget i armene på Sovjet. Hvordan dette skal kunne skje når EF er et organ for samarbeid er umulig å forklare. Den eneste måten det kan skje på er ved at EF og Sovjet blir enige om å tvinge Norge dit.

(forts. neste side)

EFTA's BETYDNING FOR NORGE - EN MYTE ! Ser vi på samhandelen mellom Norge, EF og EFTA i perioden 1959 - 1970, kan vi konstatere en ganske stor økning i handelen med begge blokkene, men Norge hadde et markedstap ovenfor EFTA på ca 1,5 milliarder kroner, og en markedsvinning på ca 1 milliard ovenfor EEC. (Tap er større økning i import enn i eksport)

Men så peker EF-tilhengerne på at av den eksportøkningen vi hadde til EFTA, var hele 56% ferdigvarer, mens til EF var det bare 14% ferdigvarer. Resten var skip, ubehandlede metaller og råvarer. Denne fordelingen har imidlertid ikke noe med handelsblokkene å gjøre. Forskjellen kommer av en spesiell handelsutvikling med Sverige. Tar vi unna de nordiske land fra EFTA, blir resten av ferdigvareøkningen til EFTA bare 16%.

Det er ellers verdt å peke på at "ubearbeidede metaller" inkluderer varer som det krever en vel utviklet "know-how" å produsere. (f.eks. visse typer ferro-legeringer)

SAMHANDELEN KAN OVERDRIVES TIL DET SKADELIGE; Det at spesialiseringen drives stadig lengere og lengere under "frie" markedsforhold er ikke noe bevis for at denne spesialiseringen er det beste økonomiske systemet. Vi har her en god analogi med ukontrollert byvekst. Dersom det ikke blir regulert, vil byene vokse og vokse uten hensyn til om det gir økonomisk struktur eller ikke. I Tyskland og USA har man beregnet at den mest økonomiske bystørrelse vanligvis er på omkring 100 000 innb. I USA er det alminnelig erkjent at storbyene er et økonomisk og sosialt problem.

Således er det sikkert også en grense for hvor stor utveksling av varer det er økonomisk å ha landene imellom. Men handelen stopper ikke ved denne grensa. Årsakene er vel først og fremst storkonsernernes dominerende stilling.

Overdreven frihandel slår særlig uheldig ut for Norge. Daværende handelsminister Gundersen sa på et av de første EFTA-møtene i Stockholm at vår eksport, som vesentlig omfatter halvfabrikata og således vanligvis ikke belastes med toll, ikke ville ha særlig å vinne når tollene blir avskaffet, mens vår hjemmeindustri vil bli sterk utsatt for konkurranse. Han fikk rett.

Sagt på en annen måte: Utlandet kjøper slike varer fra Norge som de har nasjonaløkonomisk interesse av å importere, mens Norge i stor utstrekning kjøper varer som det hadde vært best ble produsert i Norge.

FRIHANDEL FÅR VI ENTEN VI BLIR MED I EF ELLER IKKE. Forskjellen for industrien vil i hovedsaken gå ut på en raskere nedtrapping av toll innen EF enn utenfor. Etter 12 år vil forskjellen stort sett være fjernet. I løpet av disse tolv årene vil norsk eksportindustri få et tolltap på i gjennomsnitt 50-55 mill. kr. pr år.

Til sammenlikning kan nevnes at Norges bidrag til fellesbudsjettet vil komme opp i full kvote i 1978, og vil da dreie seg om noe sånt som 800 mill kr. pr år, og da selvsagt uten noen tidsbegrensning. Importprisen på matvarer vil gå opp. Subsidiier på matvarer vil falle bort, og det siste gir selvsagt en besparelse for staten, men en merutgift for forbrukerne. Så vil da også noe av fellesutgiftene komme tilbake til Norge. Summa summarum, dersom staten holdes skadesløs, vil regnskapet vise et tap for forbrukerne på 900 mill. kr. pr år, som vil bli overført til andre EF-land. FRI OG BEVARE OSS FOR MEDLEMSKAP!

NORGE KOMMER IKKE UT I NOE TOMROM ("VAKUUM") UTENFOR EF ! Først og fremst, USA er utenfor, Sverige er utenfor, ja i høyden åtte prosent av verdens befolkning vil kunne komme innenfor.

Det finnes flere internasjonale organisasjoner og avtaleverk til å regulere handelsforbindelser landene imellom (GATT, OECD). Norges vareimport er større enn dets eksport, og vi må vel vente at EF derfor er interessert i å handle ned oss. Vi kan vel tillate oss å anta at EF vil opptre med alminnelig folkeskikk ovenfor utenforstående land.

Utenfor EF risikerer vi visse inngrep i handelen, og vi må regulere, bl. a. ved gjensidige avtaler. Innenfor vil storkonsernene ta seg av reguleringen, og EF regulerer ikke disse. Det er dette vår "sosialistiske" regjering finner så udelt fordelaktig.

J.T.

LO OG DE FAGORGANISERTE STÅR IKKE PÅ SAMME STANDPUNKT.

LO's kongress i mai 1972 gikk inn for norsk medlemskap med nesten tre fjerdedelers flertall. Dette resultatet var forutsagt av Aspengren allerede i februar, trass i at alt (inkludert Gallup og Faktas undersøkelser) viste stortflertall mot, blant arbeiderne. Aspengren visste hvordan det ville gå, situasjonen var "under kontroll". De av delegatene som ikke var fastløntesekretærer eller utpekte av forskjellige styrever, var valgt tidligere, i 1969, og uten tanke på EF-saken. Ledelsen nektet hardnakket å la saken gå til behandling på grunnplanen før kongressen ble holdt.

Likevel, i klubb etter klubb ble det holdt avstemning om EF og nesten alle steder var det stort flertall mot. Det ble ignorert. F.eks. ved Trondhjems mek.verksted var det over 80% deltakelse ved avstemningen og ca 85 stemte mot. De delegatene som skulle representere disse arbeiderne på LO's kongress stemte likevel for.

Det er mot denne bakgrunnen vi må se Aspengrens påstand om at "det ville være maktmisbruk å la være å rette seg etter kongressvedtaket". LO's styre fulgte opp kongressvedtaket med bl. annet å ansette korttidssekretærer, noe de ikke hadde vågd engang å legge fram på den omtalte "sikre" kongressen. LO's medlemmer skal betale for å bli presset til å skifte standpunkt!

ENN OM DU MISTET JOBBEN DIN ?

Du ville vel ikke miste motet samtidig? Heldigvis er det andre jobber å få. Men skulle du da f. eks få lønnen halvert, ja hva så med f.eks huset eller innskotsleiligheten? Eller tenk om du måtte dra til Tyskland eller Nord-Frankrike for å få jobb igjen. EF tar nemlig sikte på å løse arbeidsledighetsproblemet ved å flytte på arbeiderne (fri bevegelighet av arbeidskraft)

EN STERK FAGORGANISASJON BETYR IKKE UTEN VIDERE AT ARBEIDERNE STÅR STERKT.

En sterk fagorganisasjon er selvsagt i og for seg en stor fordel for arbeiderne. Men det betyr ikke uten videre at arbeiderne står sterkt. Organisasjonsstyrken kan tilmed gå ut over arbeiderne i sin helhet, dvs. de som står utenfor en privilegert gruppe. Tvunget medlemskap, som lyder så besnærende, kan gjøre dette bare verre. Det er praktisert i USA, og der har fagforeningene vært brukt blant annet til å hindre at fargede fikk innpass i forskjellige yrker. Og lønnsforskjellen mellom forskjellige yrker er kolossal. En stålarbeider har seks dollar i timen, og er velstående. En arbeider i et serviceyrke tjener kanskje bare halvannen.

Det er jo bra at fagorganisasjonen tar seg av arbeidernes lønnsvilkår og arbeidstid, men arbeidernes kår kan ikke sikres ved dette alene. Det samme LO som går inn for å få Norge inn i EF har feks. ikke tatt opp pendlernes problem, enda dette er meget alvorlig. Det finnes ca 70000 pendlere i østlandsområdet. De som er dagpendlere har arbeids-+reisetid på fjorten timer pr.dag.

MEN ER IKKE ARBEIDSPLASSENE SIKREST DERSOM NORGE KOMMER MED I EF ?

Det sier jo både industrilederne og regjeringsmedlemmene, og de har jo bedre greie på dette enn den alminnelige mann. Og hør nå bare:

(vend)

Industriministeren i Stortinget: "Det har i debatten vært tale om aluminiumsromantikk. Jeg tror at jeg kan si at står vi utenfor EEC er jeg nokså sikker på at det bare blir romantikk. Går vi med er det i alle fall håp om nokså mange nye arbeidsplasser på dette området.

Overskrift i Arbeiderbladet: "Hvis vi velger å stå utenfor Fellesmarkedet: Metallurgiske og elektrokjemiske ville bli rammet meget sterkt. Milliardutbygging må vurderes på nytt. -På en pressekonferanse i går sa representanter for disse industrigrener at følgen også ville bli at en lang rekke til dels betydelige utbyggingsprosjekter -" osv.

Det er rene ord for pengene, av folk som har greie på saken!

DET ER BARE DET AT DISSE SPÅDOMMENE VAR HELT FEILAKTIGE !

Industriministeren som er sitert ovenfor var nemlig ikke Finn Lied i dagens Storting, men Kjell Holler i 1962. Og sitatet fra Arbeiderbladet var fra den 8. november 1961.

Produksjonen av råaluminium ble mer enn tredoblet i Norge i sekstiårene (fra 170 til 530 tusen ton/år). For hele den vestlige verden var økningen i samme tidsrom bare til det dobbelte. Og slik var det over hele linja på metallurgisk industri der det ble satset.

Men Storbritannia og Danmark kom ikke med i 1962 slik forutsetningen var, så dette kan ikke sammenliknes, kan det sies. Det er bare det at Storbritannia reddet ikke situasjonen for Norge. Storbritannia har tradisjonelt vært vår største handelspartner og har tatt vel 25% av vår eksport. Men i hele denne tiden sank Storbritannias andel av vårt eksportmarked, og den var i 1969 nede i ca 16%.

Truslene om isolasjon og nedgang i dag er enda tommere. Norge står meget sterkt ved forhandlinger om en handelsavtale. Tyskland eksporterte feks. for ⁴³⁹ mill. dollar til Norge i 1969 og importerte for ^{1kj} 348 mill. Hvem tror at Tyskland akter å slippe det norske markedet fra seg. Det har heller aldri gitt uttrykk for at et frittstående Norge ikke vil kunne få brukbare handelsvilkår. Japan kan jo levere oss nøyaktig samme slag varer som Tyskland, og til fordelaktige vilkår.

MOTIVENE FOR Å FÅ NORGE INNI EF ER HELT ANDRE ENN DE SOM BLIR OPPGITT

Medlemskap betyr nemlig ikke bare en maktoverføring fra nasjonale organ til de ikke-folkevalgte organ i Brussel. Det betyr også en stor intern maktforskyvning i Norge og en fastlåsing av forhold som trenger å reformeres. Maktforskyvningen virker slik at de som disponerer kapital og nå utøver makt idet skjulte, får styrket makten ved at de får disponere kapitalen friere. I Romatraktaten er bedriftenes og kapitalens rettigheter omtalt på en slik måte at det minner mye om menneskerettserklæringen i FN's charter. Videre vil de som allerede har et bein innenfor i det politiske livet få sin posisjon styrket. Vel er det så at den menige mann også nå har svært små muligheter til å påvirke utviklingen. Når lederne i AP og Høyre er enige om en sak, og det er de jo om de aller fleste av noen betydning, så er de vant med at den går gjennom uten videre. (Red. O. Brunvand i Arb. pressekontor ønsker derfor åpen koalisjon mellom Høyre og AP).

Men det har vært visse svake tegn til at menigmann vil våkne og drive sin vilje gjennom mot politikernes ønsker. Det er virkelig foruroligende. Og derfor uttalte Willoch etter Høyres landsmøte i vår at han var meget redd de psykologiske virkninger det ville få om folk ikke adlød politikerne ved høstens avstemning. Tidligere generalsekretær i AP stoler ikke på andre ungdomsorganisasjoner enn Unge Høyre som han deltar på kurs sammen med. (Adresseavisen 9/8 1972)

Selvsagt vil det være kapitalistene som høster de største fordelene av norsk medlemskap. Men noe vil det dryppe på andre ledere også selv om de vil noe annet enn folket sitt, som Tor Aspengren, eller er nesten helt uten folk, som Helge Seip.

La deg ikke DRIVE til å stemme ja. La ikke Norge DRIVE inn i EF. Vi skal STYRE selv!

Utgitt av Bydelsutvalget i Skjetnemarka av Folkebevegelsen.
Red. John Tveit, Granhaugan 13, telef. 46952.

HVEM TAR FEIL NÅR BRATTELI OG WILLOCH ER ENIGE ?

I et stort oppsett i Arbeideravisa den 17. august oppfordrer Magne Nedregård alle AP-folk som er motstandsfolk til å la være å stemme etter sin overbevisning, og overlate avgjørelsen til Bratteli. For, skriver han: "Er det noen som tror at han (Bratteli) har latt seg omfavne av Høyres Kåre Willoch på en slik måte at kapitalkreftene har fått kontroll med norsk arbeiderbevegelse". (Understrekinga er vår) AP's generalsekretær Ronald Bye ber AP-folk som er motstandere om å la være å stemme.

Det er regjeringa som har fremmet forslaget om folkeavstemning, og den er rådgivende. De uttalelsene som er sitert ovenfor, er avgjort AP sin offisielle linje, og den er altså et forsøk på å torpedere folks vilje til å stemme etter sin overbevisning. Og et kabinettsspørsmål fra Bratteli (som nå er kommet som et nødsekrik !), er et forsøk på få avstemningen til å dreie seg om andre ting, og det vil si det samme som å be om et råd, og så tilføye, "får jeg ikke det rådet jeg vil ha vil jeg ikke være med lenger."

ER DET REGJERINGEN SOM KONTROLLERER KAPITALKREFTENE, ELLER OMVENDT ?

Akkurat nå hagler det inn med trusler fra bedriftsledelser om at bedriftene må flytte ut av landet, storinvesteringer må aløynes osv. hvis Norge ikke blir medlem av EF.

Nå må Bratteli og regjeringen hans, og hele Stortings-flertallet, som i landets interesse vil ha oss med i EF svare på følgende :

ER DEN OVENFORNEVNTTE HANDLEMÅTE I SAMSVAR MED LANDETS INTERESSE ?
Hvis den IKKE er det, hvorfor sier dere da ikke fra at dere vil gripe inn og stoppe det, i fall en liten klikk av direktører og styremedlemmer vil finne på noe slikt? Det er jo dere som kontrollerer, sier dere.

Hvis dere ikke sier fra om dette i god tid før avstemninga, må vi fortsette å tro det vi alt har kommet til: DERE LAR DERE DIRIGERE AV DIREKTÖRENE. Denne dirigeringen vil bli sterkere når direktörene har fått landet dit de vil: under Bryssels administrasjon.

Det er ikke økonomiske forhold som tvinger fram nedlegging og sløyfing av investeringer, det er bevist ved Sveriges handelsavtale med EF, og av Norges erfaringer siden EEC ble dannet. Det var ikke EFTA som reddet oss da, handelen med EFTA utenom Sverige har utviklet seg lite tilfredsstillende for Norge.

HVA SLAG FÖLGER VIL ET NEI-FLERTALL FÅ FOR ARBEIDERPARTIET ?

I den nevnte artikkelen av Magne Nedregård, står det: "Hvilke følger en slik handling (nei-sterne) kan få for partiets politiske innflytelse i overskuelig framtid, skal jeg la ligge.- " Dette er det tydelig nok også partiets taktikk å kjöre på, for å presse de trofaste tilhengerene.

Det kan ikke være for å løse sine oppgaver i norsk politikk at AP trenger et ja-flertall. For etter tilslutning til EF vil vi komme i union med krefter som er til dels mer konservative enn Norges Høyre:

Tyskland som pendler mellom de erkekonservative "kristelig"-demokratene, med Strauss som den sterke mann, og sterkt understøttet av Springer-presså på den ene siden, og på den andre sida det noe rimeligere SDP med Brandt som leder. Brandts ministre har imidlertid slått ettertrykkelig fast at "sosialismen er en en död og begravet hund, og vi vil ikke grave den opp igjen". (kanskje de ikke vet hvor hunden er begravet heller ?)

Eller Pompidou's Frankrike, er det så mye bedre ?
 Eller Italia, som stadig er plaget av fascistisk aktivitet ?

Nederland har vært nevnt som vår forbunds-felle. Det må nevnes at der har Joseph Luns, Mer konservativ enn Nixon, sittet som utenriksminister så lenge ser det er mulig å huske, i alle fall fra før 1957, da EEC ble dannet. Han gikk av for ganske kort tid siden, da han valgte å ta stillingen som NATO's generalsekretær for en periode. Det må være noe galt med ett eller annet i Nederland, i beste fall er det den politiske bevisstheten som er svak.

Bratteli kan bli sittende til neste stortingsvalg, dersom han ønsker det, selv om det skulle gå som Ronald Bye hevder, at Senterpartiet og deler av Kristelig folkeparti og Venstre krever at regjeringen må gå. Nå viser det seg at saken er smudd helt på hodet, det er AP, dvs flertallet av de som er innenfor sirklene, som krever at Bratteliskal gå.

TÅLER IKKE ARBEIDERPARTIET AT VELGERNE STEMME ETTER SIN OVERBEVISNING ?

Hva slag følger ville et nei-flertall få da ? Det ville jo blant annet være klart at ganske mange AP-folk hadde stent nei, altså unnlatt å følge ledelsens pålegg om å stemme ned Høyre. Det kunne ikke være noe annet enn sin egen overbevisning de fulgte da ?

Ville det være så katastrofalt ? Ville det kanskje føre til den ulykkelige situasjon at lederne i partiet måtte ta hensyn til hva menigmann mener ? Helt uansvarlige tilstander ! Eller kanskje løsningen ville være å ordne det slik at STORE BROR ser velgerne når de skal avgi sin stemme. Vel har vi demokrati i hverdagen, men dette er helg og høytid !

Partiapparatet hanner inn at det første kravet for at arbeiderklassen skal kunne hevde seg er at den slutter sanlet opp om et parti. Dette er ikke riktig . Kravet er nok viktig, kanskje nødvendig. Men der er et annet som går foran : det at partiet går inn for arbeiderklassens interesser, og det kan det ikke når det undertrykker dens meninger.

HASTVERKET RÖPER URENT MEL I POSEN.

Det haster så voldsomt å komme med i EF, enda det viser seg å være meget enkelt. Resultatet fra forhandlingene i Bryssel inneholder ingenting annet enn regler for en kort overgangstid, og noen runde uttalelser om framtidige hensyn. Disse runde erklæringene, som er blitt slått stort opp, og til dels nevnt som "vanntette" og "juridisk bindene" garantier, kan inidlertid tolkes i sansvar ned et hvilket som helst politisk syn.

Det er altså lett å komme inn.

DET GÅR FLERE TOG TIL BRYSSEL.

Men vi kan ikke komme ut igjen uten et alvorlig avtalebrudd, som virkelig kan tenkes å sette oss i en noe vanskelig situasjon. Det kan bli skadelig for samarbeidet.

DET GÅR INGEN TOG UT FRA BRYSSEL.

DERFOR MÅ DU SOM ER I TVIL MÖTE OPP OG STEMME NEI !

HVORFOR VENTET BRATTELI SÅ LENGE MED Å SETTE FRAM SITT KABINETTSPÖRSMÅL ?

HVA ER DET SOM GJÖR AT SAKEN NÅ PLUTSELIG ER BLITT SÅ OPPLAGT.

VAR BRATTELI SKAMFULL FORDI HAN MÅTTE GJÖRE DETTE ? OG HVORFOR SKAL

ANDRE AP-FOLK NEKTES Å DANNE REGJERING NÅR BRATTELI FURTER ?

Tör ikke AP ta regjeringsansvar uten at Norge står under overformynderi fra Bryssel ? Vi venter at gamle og unge AP-folk sier fra at de ønsker AP-regjering også i et selvstendig Norge.

J.T.

I neste nummer skal vi fortelle litt om "ja til EF" -aksjonens opplegg slik at leserne kan få noen flere fakta for å vurdere dens forankring og mål.

LOKAL EEC-INFORMASJON NR. 12, 2. SEPTEMBER 1972.

Utgitt av Bydelsutvalget i Skjetnemarka av Folkebevegelsen.
Redaktør: John Tveit, Granhaugen 13, telef. 46952.

DET HAR NOK VÆRT EN LEKKASJE ET STED, OG NÅ SKAL VI FORTELLE NOE
SOM ER "STRENGT FORTROLIG": DETALJER FRA "JA TIL EF"'S AKSJONSOPPLEGG.

Planen starter 11. mars, så vi regner med at den var utarbeidet allerede da. Og for tiden som er gått finner vi ganske riktig diverse typer opprop: 7.juni-oppnop, universitetsoppnop, oppnop fra fagorganiserte, kulturarbeideroppnop, oppnop fra kristne ledere, landbruksoppnop, fredsoppnop, sosialoppnop. Disse oppnopene har vært sendt ut, med store annonser, men med beskjedent antall underskrivere. I alle fall for en del av oppnopene må vi tro at underskriverne ikke kan ha hatt noe greie på hva de skrev under på. I landbruksoppnopet står det feks. at Norge kan føre sin egen jordbrukspolitik som medlem av EF, enda EF har sin meget bestemte felles politikk. Og i alle punkt som er nevnt i forhandlingsprotokollen for det norske landbruket står det at felleskapets organ bestemmer ditt og utferdiger datt og sluttelig følger opp med kontroll.

I oppnopet fra "kristne ledere" står det at medlemskap vil ha stor betydning for sosialpolitikken. Det vil det nok, men i negativ retning, se feks. uttalelsen fra Mork-utvalget som regjeringen satte ned for å gi en utredning om dette. Eller er det fremmedarbeidersystemet disse lederne ser så positivt på? Nå er det sju millioner av dem i Europa.

DET SKAL KOMME I ALT SJU NUMMER AV AVISER, distribuert delvis i postdistribusjon og delvis gjennom eget distribusjonsapparat. Det sistnevnte apparatet består neppe av frivillige gratisarbeidere, og dermed vil avisa komme på mange hundre tusen for hvert nummer.

Et "Ja til EF"-skrift er nettop kommet i postkassen. Det gjengir en tale sosialminister Odd Høydal holdt i Stortinget om sosialpolitikk og EF. Talen var altså først og fremst beregnet på politikere, og det forklarer kanskje en del merkværdigheter som at (daværende) helsedirektør Karl Evang blir karakterisert som "såkalt ekspert i psykisk og sosialt helsevern". Dette står all rede helt i starten av foredraget, og den tonen holdes hele vei. Mot slutten serveres freidig en påstand om at "en handelsavtale vil gi vesentlig svakere (økonomisk) vekst (enn medlemskap). Etter regjeringens oppfatning antas det nemlig å gå slik.

DET SKAL leies 16 folkevognsbusser og 6 båter. Det skal vises husmorfilm og selges grammofonplater. Det skal annonseres over en lav sko, bevegelsen har jo mer penger enn mannskap. I de siste fem ukene skal det likevel stables på beina en hær på elleve tusen mann.

vend!

Denne elleve tusen mann sterke hæren er neppe noen gratis hær. Hvorfor skulle de forresten arbeide gratis når banksjef Melander har lovet at det ikke skal stå på penger?

Alt dette var vel ikke så nytt, men nå skal vi gå over til å se på hva vi kan vente oss ellers i tiden som kommer.

"POLITISK UTSPILL. NB " står det for uka 18/9 - 23/9 , altså siste uke før avstemningen, Hvis "Ja til EF" virkelig kjenner til et eller annet politisk forhold som taler for norsk medlemskap, og så venter helt til siste øyeblikk med å slippe det ut, da er det klart at hensikten er å forvirre, ikke å opplyse.
HØR HER, CARLSEN OG METLIÅS, KJENNER DERE VIRKELIG TIL NOE POLITISK FORHOLD SOM TALER FOR MEDLEMSKAP, SÅ ER DET ANSVARSLØST Å IKKE KOMME FRAM MED DET STRAKS, SÅ VI KAN FÅ DRØFTET DET OG VURDERT DET.

"FREDSMØTE I TÆLAVÅG" er tillyst. Dette er blitt kjent, og kritisert nokså mye. Særlig i selve Tælavåg har dette møtet blitt tatt kritisk opp. For og mot EF hadde omtrent jevnstor oppslutning der tidligere, men nå er motstanderne blitt omtrent dobbelt så tallrike som tilhengerne.

Initiativtakeren, Tælavågmannen Magnus Nordstrand, er fortørnet over kritikken. "Ingen ville ha reagert mot dette møtet dersom ikke avisene hadde begynt å skrive om det."

VAR DET MENINGEN Å AVVIKLE MØTET I ALL STILLHET ? Hvorfor har i så fall "Ja til EF" sikret seg dekning både i radio og fjernsyn? Ja tilmed fått tysk, dansk og svensk fjernsyn til å være til stede?

Nordstrand gir svaret: Det er et rent idealistisk fredsmøte.

Det har altså vært fjernt fra Ja til EF's tapker å nytte dette i sin kampanje! De er bare blitt så helt aldeles overveldet av sin trang til å feire freden nå akkurat 27 år og tre måneder etter at den kom til Norge.

Denne trangen har også helt grepet Bratteli slik at han heller ikke kan la være å dra til Tælavåg. Skulle flertallet av folket likevel finne på å stemme NEI, og således blande seg opp i statsministerens valg, er det klart at det er folket, og ikke statsministeren det er noe i veien med.

"EIDSVOLLSMØTE" er også tillyst. Vi håper endelig at man her husker på Grunnlovens §1, som inneholder selve grunntanken i Eidsvollsmennenes verk. Vi siterer fra den her:

"Kongeriget Norge er et frit, selvstændigt, udeleligt og uafhængigt Rige."

SÆRLIG I UKA 11/9 - 17/9 er det planlagt å kjøre hardt på "fredsaksjoner. Da skal det komme et fredsopprop nr 2, fredsannonser i ukepressen over to blad. Det skal komme film på landets kinoer, emne er ikke oppgitt, men det blir sikkert meget fredelig og passiviserende. (Sammenlikn Arbeiderpartiets og LO's passiviseringskampanje som allerede pågår for fullt.)

"Dog fred er ei det beste, men at man noe vil". Og vi vil ikke gi dem fred. Vi tror ikke på dem. Storkapitalen er vel ingen fredsfaktor. Denne gangen er det folket som skal gi råd, ikke ekspertene, direktørene, generalsekretærene, redaktørene, de etablerte politikerne. "Dei flidde det krykkje, dei flidde det stav, men Noreg ville ikkje vita derav"

STEM NEI !

Lokal EEC-informasjon nr. 14, Sjetnhaugan, den 16. september 1972.

Utgitt av Bydelsutvalget i Skjetnemarka av Folkebevegelsen.

Redaktør: John Tveit, Granhaugan 13, telefon 46 952.

ARBEIDSDELING I EF

I nytt fra lokalt EF-arbeid i radioen den 12/9 fikk vi referat fra et møte den 11/9 i Stjørdal der det fra arbeiderpartihold ble hevdet at vi må inn i EF for å skaffe skikkelige vilkår for industrien. Det var også dette LO-formannen Aspengren konsentrerte seg om i debatten i fjernsynet samme dag mot Thorbjørn Berntsen.

På det nevnte møtet sa en representant fra Unge Høyre at vi må inn i EF for å kontrollere storkapitalen. Det samme finner vi i organet for Trondheim konservative studentforening, "Kontekst", nr. 1, sept. 1972: "EF verner mot kapital-makten".

Nå er det kanskje flere med oss som har undret seg over at ledelsen i Arbeiderpartiet har vært så lite bekymret over storkonsernernes og storkapitalens innflytelse innen EF. Her har vi tydeligvis forklaringen: I EF er det arbeidsdeling. Og AP vil innrette seg etter det ved å konsentrere seg om å skaffe gode arbeidsvilkår for industrien. Så vil Høyre ta seg av kontrollen med storkapitalen.

BRATTELIS RÅDGIVERE

I et innlegg i Arbeideravisa den 26. august i år skriver Sigv. Bjerve: "Undertegnede mener å vite en ting sikkert, nemlig at han fremdeles vet for lite til å gi råd" (understrekingen er vår).

Etter dette skulle man kanskje tro at Bjerve ville gjøre klart at han vil unnlate å stemme, eller eventuelt at han vil stemme nei fordi han kan regne med å få bedre greie på saken senere. Men nei, ingen av delene er noen logisk konklusjon for Bjerve, han fortsetter:

"Tillit ser ikke ut til å være overskuddsvare her til lands. Jeg har tillit til at de som styrer og steller i dette landet har gått, og fremdeles går fram på en redelig, rettskaffen og kanskje ikke minst renhårig måte. (Var det rettskaffent å gi tilhengerne 4/5 og motstanderne 1/5 av de midler som var bevilget av statsbudsjettet til EF-opplysning.) Noe problem er det derfor ikke for meg å avgi stemme som sier "ja til EF"."

Bratteli kan virkelig kjenne seg trygg når han følger slike rådgivere.

ADVARSEL:

VÆR FORSIKTIG MED Å DRA UT PÅ WEEK-END!

I Arbeiderbladet og Arbeideravisa for den 9. september står det to likelydende meget alvorlige artikler. De er ikke signert, og sjefredaktørene Reidar Hirsti og Eigil Gullvåg er derfor direkte ansvarlig for dem og går selvsagt god for innholdet. Det understreker alvorret.

Under overskriften "Folkebevegelsen SUF-dominert. Planer om kupp etter 25. september", står det blant annet:

"Folkebevegelsen er i dag gjennomfiltrert av SUF som dominerer en vesentlig del av Folkebevegelsens virksomhet. I disse dager har SUF satt igang en hemmelig plan for å overta hele ledelsen av Folkebevegelsen. En rekke lokallag er allerede overtatt og SUF arbeider nå målbevisst for å dominere Folkebevegelsens faglig-politiske konferanse som skal holdes i Oslo den 16. og 17. september. - Denne konferansen er lagt bredt opp. Den skal åpnes av Oslo bys ordfører Brynjulf Bull. Forfatteren Kåre Holt skal lese egen prolog!"

Ja, så vet vi det. Ikke bare Brynjulf Bull og Kåre Holt er på denne måten blitt langere for SUF, men også hele Folkebevegelsens styre: Hans Borgen, Arthur Berg (redaktør i det kristelige dagbladet DAGEN), Klara Ekre, Leivestad, Haakon Bingen, Leif Johansen, Ove Larsen, Kjell Fiskerud, Ragnar Kalheim og Berge Furre. For ikke å snakke om rådsmedlemmer, fylkesutvalg osv. At artikkelforfatteren neppe vet om mer enn noen ganske få lokallag (i Trondheim ingen) som har SUF-innslag av betydning, bekymrer han visst ikke. Eller kanskje han bare skriver så mye friere og bedre fordi han ikke vet noe om det han skriver om.

Av spesiell praktisk interesse er siste avsnitt i artikkelen der det står:

"BØNDENE HAR VÅPEN HJEMME. SUF har også utarbeidet en egen strategi for å få bøndene med seg og man viser til at anti-EF-arbeidet har skaffet SUF mange gode kontakter i så måte. På lengre sikt akter man å arbeide for kollektivisering av jordbruket, mens man i første omgang av taktiske hensyn vil godta bøndenes egne premisser. Bøndenes støtte ved revolusjonen er meget viktig, blir det hevdet og det blir også vist til at dette er den store folkegruppen som har våpen hjemme."

Som dere ser, det er nok tryggest å unnlate å dra på week-end på landet heretter. Møter dere en tilsynelatende fredelig bonde på en traktor, så vet dere altså at det er stor sannsynlighet for at det kan være en farlig terrorist med våpen skjult under klærne, ferdig til å kidnappe fredelige TV-tittere: Bratteli skal styrtes og maoistisk styre innføres.

Tror dere det ikke? Ja i alle fall er det helt sikkert at den tilsynelatende fredelige bonden kanskje kan finne på å stemme NEI og han er derfor ikke å stole på!

en tenk om SUF-erne skulle finne på å melde seg inn i Arbeiderpartiet -

Ni vinner dette slaget,
Men kampen er hard.

Det er uhyre viktig at vi møter
godt opp og stemmer

NEI

-så all tvil kan bli borte, og de som
regjerer kan ta resultatet til etterretning.

**VI STEMME OVER MEDLEMSKAP
FOR UBEGRENSET TID**

**IKKE OVER REGJERINGSSPØRSMÅLET FOR
ETT ÅR**

Det er Vi, alminnelige mennesker, som skal avgjøre
denne saken. Vis at vi mener det alvorlig, at vi frem-
deles vil styre landet vårt, og at vi IKKE sier JA til
yfterligere maktoverføring til:

**FINANSKRETSER, INDUSTRIFORBUNDET,
INDRE PARTIKJERNER OG ANDRE SOM VIL
TENKE OG STYRE FOR OSS**

Se DRABANTPOSTEN for torsdag 21. september.

Bydelsutvalget av Folkebevegelsen mot norsk medlemskap i EEC, 23/9-72

Trenger du bilskyss til valglokalet, så ring 46952